

KÓKAI JÁNOS

Utász

*ez a bekötő út nem tudom hova vezet
mégis elindulok
figyelnek a fák
nézik ezt az idegen testet
nekik túl puha
hogy valóságos legyen*

*persze árnyékot vetnek rám
mintha így akarnának eltakarni egy szégyenfoltot
de én sem törekszem
hogy az átszűrődő fény reflektorozzon
olyan vagyok akár egy levél fonákja*

*közben kövekbe akadok
cipómön növekszenek a sérülésnyomok
és még csak a sajnálkozás
sebtapaszával sem szolgálhatok
hideg vagyok mint pincében felejtett hordó*

*csak görgetem tovább magam
a kihalt ösvények
elbogyott házak között
mintha a délszláv háború köszönne vissza
olyan kegyetlenek is tűnhet
ez az elfojtott közömbösség*

*bármikor előbukkanhat egy puskacső
egy radar
bemérni befogni a célkeresztbe
„ezt az eltévedt állatot”
aki a nyúlcsapdák
és aknamezők között menekülhetne
ha nem felejtette volna el Ariadné fonalát
maga után húzni
ezt az érzékeny ökörnyálat*

[*Kókai János versei*]

*de ez csak képzelgés
a fordulón túl
már a város terül el
szürke házai akár egy gombatelevény
lassan benövik a tájat*

Világítótorony nélkül

*ez a gyenge napsütés olyan
mintha egy elképzelt kéz közeledne
de még nem tudod ütni akar
vagy csak elejteni valamit*

*mindenesetre sétálni kell
kimenni a szigetre
figyelni a Dunát ahogy parthoz vágja magát
akár egy öngyilkos
ahogy habokat ver
és inkább hideg sörre gondolni
mint kéklő szájra*

*köveket dobálni
talán ezzel tartani távol valamit
aminek rég nem akarsz nevet adni
csak figyelni az örvényt
centrifuga
mégis erre gondolsz
ahogy leveszed az ingedet*

egyre pirosabb a hátad
 egy arc amit túl sokan figyelnek
 de nem takarod el
 távolról talán zászlónak is tűnbet
 ami nem lobog
 de képtelen vagy összecsukni
 valahol elképzeled hogy
 hajók indulnak feléd
 de nem tudnak kikötni
 csak jönnek jönnek
 és olyan sokáig vársz
 hogy már félni is elfelejtesz

Koronázási palást (részlet)

KÓKAI JÁNOS (1972) Budapesten élő költő és színházi alkotó.